

Anneme Evlat Olmak Bir Sanat

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Haziran 2019

Denk düşmekle yenik düşmek arasındaki o ilinti ve zaruri bir aktarım iken darmadağın olduğumu pek gizleyemediğim.

Tanrısal bir güdü sanki ihtiva eden ve evrenin tanıklığında yolda gitmeye çalışırken yine yolda kalmış külüstür bir araba. Araba dedim de... Sürücü ehliyeti almak hep bir ukde olarak kaldı içimde hele ki telaşlı ve panik mizacımla eminim ki sayısız zincirleme kazaya sebep olurdu ve işin ilginç o ki; ben yaşarken hatta ve hatta yazarken bile kazasız geçmeyen günüm olmuyor ve gün bitiminde gözyaşlarım karışıyor kahkahalarım en çok da kendime hatta sadece kendime eziyet edip kendimi yaraladığım...

Ne zamanki bir müşküle düşeyim kim varsa dolayarımda illa ki kapısını çalıyorum ve bodoslama dalıyorum içeri üstelik bilincindeyim de kapı dışarı edilmemin an meselesi olduğu ve istenmediğimi bile bile arzı endam ediyor iç sesim ve yarım kalan bir konuşma yoksa monolog düzeyinde mi demeliyim?

Su götürmez bahanelerle üzünce boğulmak sonra da sebep-sonuç ilişkisini irdelemeye çalışıp günü kotarmak ya da günü güzel kapamak.

Veresiye defteri gibi iç sesimin tuttuğu günlük artık kimden ne kadar alacağım varsa ya da tam tersi: borçlandığım insanlar yine de gönül dostum, Allah dostu deyip ıkına sıkına da olsa mazeretimi beyan ediyorum ansızın arkama bakmadan kaçacağımın da bilincinde neden sükûna sarılmıyorsam diyememenin de meali olarak geri dönüyorsa bana karaladığım yazılar/şiiirler.

Vadesi dolmayan bir hesaplama benimki lakin kendimle bu da yetmezmiş gibi ikili ilişkilerde bir üçüncü kişinin de dâhil olacağını umup bu sefer tek başıma kalmamın da pek de sürpriz olmadığı.

Sözcük depomla içimde beslediğim bir inek adeta duygularımı sağdıkça hayvandan bu sefer sözcüklere maya çalıp aklım sıra yazmaktan geri durmadığım cümleler ve akışkan bir mahiyet belki de bir maliyet yine olan beynime ve uykuma olurken.

Zarif bir tınısı var yalnızlığın herkesin de kolay kolay anlamadığı sanırım ana haber bülteni gibi son dakika devreye giriyor günün özeti iç sesim: durağan bir gün de olmuyor hani çoğunlukla illa ki kapışacağım bir şeylerle üstelik benden mütevekkil bir haykırış ile her nasılsa kendimi üzmeyi görev edindiğim.

Yara aldığım tasalarım.

Tema'sı duygu olan bir röntgen filmi belki de her gece içimi didikleyip hallaç pamuğu gibi dağıttığım yine de yazmadan başımı dayayamıyorum vicdanıma yoksa yine mi ters tepti?

Elbette insanlarla süre gelen ilişkilerimi yola koymadan uyuyamıyorum demem oluyor ki müzmin bir uykusuzluk benimki. Ola ki her şey yolunda içse yolculuğumda illa ki bir ara yol tıkanıyor ve devasa kazalara sebebiyet veriyorum artık hangi külüstür mizansen ise yolluk yaptığım sonra da ağaca toslayıp doğayı katlettiğim ki genelde içimdeki yeşillik alanda saklı tutuyorum bu kazaları ve tek şahidinin Yaratan olduğu.

Günlük görevlerini oynayan kızgın bir kuş gibiyim tabiri caizse oynamaktan mutlu olduğum sefil bilgisayar oyunu: Angry Birds ve ben de en az onlar kadar kızgınken sıfır sıfır berabere kalıyoruz.

Ve yine kendime dönüyorum.

Yine bezgin yine yine...

"Ben böyle yalnızken,
Kendim kendime fazla geliyorum.
Eksiltin beni daha çok!"(Alıntı)

Sözcükler illa ki bir yangını başlatıyor hatta tek bir sözcük.

Asılı kaldığım bilumum duyguda illa ki pimi çeken.

Göğün kanatlarına dokunmak gibi hayal kurmak ve endamlı yalnızlığın bir semazen vasfı ile evrene müdahil olma gayreti.

Transfer olmaksızın duygudan duyguya sadece dokunaklı bir hikâyenin giriş cümlesinde saklı o tezatlıkla mümkün ve ben vazgeçmeden sevmeyi ilke edinmişken koskoca insan ırkı da vazgeçmiyor yaralayıp deşmekten hatta ve hatta sessiz kalarak beni en muhteşem tonlamada cezalandırmayı da maharet bilirken.

Çok zevkli bir dokunuş değil hani her ne kadar sükût altın dense de hele ki son beş yıla kadar bir ömür susmam bana emredilmişken gerçi kimse gelip de bana konuşma izni tanımadı bu son beş sene zarfında lakin devreleri yanan mekanizma ile ben de bu sefer yazarak suskunluğuma son veriyorum sözüm ona.

Hele ki cinnet an'ıma denk gelen fevri söylemlerim lakin her biri o kadar iyi niyetli ve safiyet yüklü ki en azından bir Allah'ın kulu da azat etmiyor hani beni tutduğum bu mertebeden... elbette kızanlar olup da benim de taşkınlara sebebiyet verdiğim talihsiz anlar olmuyor değil.

Somurtuk bir canlı olduğum izlenimi veren canhıraş duygularım ve gerçekten de çok merak ediyorum güleç bir ölü olup olmayacağımı sanırım hurafeler gerçek olacak ve ben sevgili Nilgün Marmara ile yolum kesiştiğinde bir bilinmedik tarihte bol bol kakhaha atıp kaynatacağız cehennem tencerelerinde pişen günahlarımızı.

Bu gün bir yangından son anda kurtuldum ve kalbimi kıran bir cümle ile serildim yine satırlara. Aslında konuşma denen edimde fazlaca bir yol aldığım söylenirse de ben bir kez daha konuşmayı denedim bu gün üstelik hayattaki tek vazgeçilmezim kendisi iken. Tüm hayatımın muhasebesini yapıp da nasıl kızdım ansızın üstelik sebebi olmayan yanlış bir cümleyi kâh o kâh ben ağzımızdan boca ederken.

Evlad olmak da bir sanat hani ve asla da mükemmel bir evlat olduğumu söyleyemem yine de annemi sorgulamak ya da karşı gelmek çok mu yanlıştı, gibilerinden bir duruma maruz kalıp aklımın kalanını da peynir ekmekle yiyip bir güzel doyurdum karnımı.

Çok da mümkün hani: duyguların acıktırdığı ve kelimelerin doyurduğu bir ruh.

Nasıl bir bileşke isem artık renklerin öngörüsünde siyah olmayı matah sandığım yine de yüzümün aklıyla yaşamaya çalışıp zan altında kalmamak adına biteviye çabalarken.

Gün de torbaya giriyor zaman zaman ve huzur da zaten en büyük eksikim bir de dış etkenler devreye girdi mi yaşadığım kaosu sonlandırmak çok zor.

Beyin göçüne sebebiyet veren bir eksen elbette imha edilecek bir beyniniz varsa ya da yeni bir düşünce sistemi imal etmek adına kendinizden taviz vereceksiniz daha doğrusu iç huzurunuzdan ve de rahatınızdan.

Kümelenen duygular.

Ferîştahı gelse yine kıyamet kopacak cinsinden bir de şu küçük kıyamet denen furya yok mu ve nasıl da elzem içimiz yüksünmeden sevmek hatta kendimize limit koyup karşı tarafa sonsuza kadar söz hakkı tanırken.

Sistem bazen çökerken gün doğuyor daha doğrusu yetmeyen yirmi dört saate söylenip kendinizden çalıp sermayeden yiyorsunuz.

Bir buluta denk düşüp de ayaklarınız yerden kesildiğinde ya da bir kuş size rast gelip de tüm miskinliği ile omzunuza yuva yaptığında ne de olsa etkileşim denen süreç asla sonlamıyor ve elbette gelişim de sonsuz hatta ve hatta sessizlik bile mutlak bir iletişim seferberliği yapıp sizi ya sükûta bağlıyor ya da

zıvanadan çıkıp kendinize has bir iletişim kuruyorsunuz insanlarla: kâh susarak; kâh küserek; kâh kaçarak; kâh yazarak ve...

Bağlı kaldığınız o göbek kordonu lakin evrenle ve nihayetinde ses veren iman gücünüz ve sığındığınız Huda.

Aralıksız iman ederken...

Aralıksız O'ndan isterken.

Aralıklı olarak da kendinizden sıkılmış iken ya da değer verdiğiniz tüm insanlık sizi protesto edip aslında sizi sizle sınarken.

Kaynakçamız ne ola ki?

Elbette sevgi.

Ve inanç.

Ve umut.

Çökkün bir bellek; yorgun bir hafıza bazense havsalarınızın almadığı ve ruhani bir diriliş oysaki hiç ölmüş birine de benzemiyorsunuz.

Bir tür reenkarnasyon.

Diri bir çiçeği solduran; solgun güneşi parlatan sanırım güven duygusu en ağır basan ikili ilişkilerde: anneniz, arkadaşınız en çok da bir yabancıya kolaylıkla inanabildiğiniz. Elbet sonu bir facia da olabilir ki tecrübe ile sabit.

Hazır karanlıkta yazıyorum bu satırları söylemeden geçemeyeceğim:

Ben nasıl bir tutum sergileyebildim de en iyi dostuma çok karanlık olduğunu haykırdım üstelik yüzüne?

Günün en acı veren cümlesini yine ben zikrettim aslında karanlığın asalak bir dost olduğunu ima edip lakin görünürde suçlarcasına karşımdakini bir şekilde kendimi rencide ettim.

İşte güven denen duygu böyle bir şey.

Kim olursa olsun karşınızdaki içine düştüğünüz o çıkmazdan kurtulmak adına aradığınız çıkış noktasını illa ki o kişiyle ilişkilendiriyorsunuz.

Sanki elinde sihirli bir değnek varmışçasına ki her şey sizde gizli ve sizden dökülen her kelimedede ve elbette maneviyatın bir iz düşümü nihayetinde bulduğunuz o çıkış noktası.

İster kurtuluş deyin.

İster diriliş.

İster infilak eden bir batarya ne de olsa sürekli şarj halinde duygularınız.

Ve tümünden gelen.

Aslında hiçliğinizin bilincinde varlık olarak addedilen her canlıdan feyiz alma ihtiyacınız ile dört elle sarılıyorsunuz.

Bilmeden sarıldığınız.

Bilmeden kendinizi hakir gördüğünüz üstelik karşı tarafa atıp da suçu elbette ortada bir suç varsa.

Ezkaza.

Mümkün mertebe.

Ya, karanlığın hicvi?

Elbette yıldızların size her göz kırptığında içinize dolan o umut ve huzur. Sahi huzur bu kadar mı yakın da illa ki uzaklarda arıyorsunuz?

Karanlığı sevmek bile ışığa hapsolmekle eş değer ne de olsa zıtlıkların yarattığı o ambiyans sizin kurtuluşunuzu müjdeliyor.

Sevdalı bir yürek sesi lakin kâinata.

Yaralı olması çok muhtemel hele ki içinde kırılıp da sarıp sarmalayan dış etmenlerse.

Ve muzip bir tını ile ifşa edelim o zaman varlığı tıpkı nameleri havada süzülen bir şarkı gibi üstelik kimsenin duymadığı ve sadece Allah ile sizin aranızdaki o muhteşem muhabbetinde siz kurtuluşu yine

iman gücünde bulurken ve elbette insanlar vesile iken bu kurtuluşa.

Allah var gam yok madem...

Doğru yoldasınız en azından kendim için söyleyebilirim bunu epey zorlanmış olsam da ömür boyu...